

Silviu Iliuță

Am găsit un titlu

Bookzone.ro
BUCUREŞTI 2017

CAPITOLUL I

La patruzeci și puțin de ani, ești fix la jumătate. Nedefinit. Prea Tânăr pentru a plânge sau râde la amintiri. Si prea bătrân ca să nu ai mii de amintiri la care să îți vină să plângi sau să râzi.

La patruzeci de ani, ești jumătate armăsar, jumătate mărțoagă. Nu aş vrea să spun care jumătate îmbătrânește mai repede, asta diferă de la om la om. Deși în mintea ta te crezi încă un armăsar, copiii încep să te vadă că pe o mărțoagă. E dubios. Cea mai tristă zi de până acum a vieții mele, în ceea ce privește vârsta, a fost acum câteva veri, când urcăm într-un lift cu o fată superbă.

Cam douăzeci și ceva de ani, mirosind extraordinar, împrăștiind miros de primăvară, ca în reclamele proaste la detergent. Bucle blonde, manechin pe orice podium al lumii, dar nu din ăla costeliv și ofilit. Picioare până la Cer, terminate cu doi norișori perfecti, care se întrezăresc prin fusta scurtă și mulată, și ochi de căprioară flămândă. Asta în cazul în care ar exista căprioare cu ochi verzi. Genul cu care ai vrea să stai două ore în lift, apoi să schimbați numere de telefon. După care să mai stați doi ani, în alt lift. În plus, îți zâmbește toată.

– Sărut-mâna, domnule Iliuță!

Și te lovește. Prima lovitură de ciocan vine în moalele capului. Doare.

– Bună.

Respect pentru oameni și cărți

- Eu sunt fata lui Relu, nu mă recunoașteți? Caut un apartament în zonă. Eram mică atunci când ne-am mutat din cartier. Stăteați la mansardă, în casa de peste drum, iar eu la blocul de lângă.

A doua lovitură este direct în moalele celuilalt cap. Tare, drept la țintă. Brusc, îți dai seama că, oricât de armăsar te-ai crede, ai patruzeci de ani de istorie în spate. Pruncii pe care îi vedea acum aproape douăzeci de ani au intrat la facultate și îți zic „Sărut-mâna, nenea”?

La mijlocul vietii, ești pierdut în spațiu. Tu tot mai speri că

într-o zi o să te trezești și cineva îți va spune că ai zece ani. Si că treaba asta cu îmbătrânirea a fost o glumă proastă, iar mama te strigă chiar acum: „Grăbește-te că întârzii la ora de mate”!

- Mergeați în parculeț cu mine și cu tata, până să ne mutăm.
 - În parculețul din spate?
 - Da! Îmi cam plăcea să mănânc nisip.
 - Ți-a prins bine la creștere...
 - V-ați amintit? Mai știi? Ce mai face tanti Amy?
- Asta a fost a treia lovitură. Căprioara a lovit drept în suflet, cu cel mai ascuțit cuțit care s-a inventat vreodată: cuvântul.
- E bine. Hai pe la noi, o să se bucure să te vadă!
 - Vin! Cum să nu! Ce îmi plăcea când mă dădeați în leagăn!

Realizezi că ai devenit un pervers atunci când începi să ai fantezii cu fete pe care le știi de când erau embrioni. Subconștientul tău îți spune că mai ai maximum zece- cincisprezece ani de erecție în viață

Respect pentru oameni și cărti

asta și te îndeamnă să acționezi până nu e prea târziu.
Ultima șansă, fraiere!

La patruzeci de ani, îți dai seama că momentul în care erai în scutec este la egală distanță în timp cu momentul în care vei fi în scutec. Și mintea ta face, fără să vrei, primul pas spre *Ce bine era pe vremea mea!*

– Hai, intră! Cred că mai avem cacao cu lapte.

*Pi*da mă-sii de viață!*

1998. Cum să n-o ceri de nevastă.

Prima amintire pe care o extrag din creier, presupunând că aş avea unul, e de când eram însărcinat, din '98.

– Nu prea sunt copii prin zonă, asta e singura problemă, iți spun bărbatului. Și, dacă luați apartament în bloc, să nu alegeti ultimul etaj. Plouă în casă și uneori fac unii grătar pe terasă și pun muzică până dimineață.

Relu are doi metri, o față ovală și o chelie pe care au fost lipite vreo zece fire de păr și convinse să se opună vântului.

– Soția mea va face gemeni! mă mândresc. Vom avea două mogâldețe!

– Aoleu!

– Nu știm sexul. De ce aoleu?

Relu se uită la mine ca la un tâmpit.

– Vezi părul asta?

– Păi... Sincer? Nu prea.

– Exact. Înainte de ea, îl aveam.

Îmi arată o zgâtie mică, îmbrăcată într-o rochiță în carouri. Exact când ne uitam la ea, se aruncă pe burtă în singura băltoacă din parc, apoi începe să „înoate” printre mormoloci.

Respect pentru oameni și cărți

- Înțelegi? Silviu ai zis că te cheamă, nu? Totuși, e bine că faci copii devreme. Eu, la patruzeci, nu prea mai am răbdare să-i cresc. Soția are douăzeci și cinci, noroc cu ea.
- Încep să înțeleg.
- Bine ai venit în club!

Conversația s-a întrerupt în momentul imediat următor, din cauza a cincizeci de grame de nisip amestecat cu nămol care, din greșeală, nefiind atente, au ajuns în stomacul feței sale.

- Ține tu asta, trebuie să fug la spital!
- Și mi-a pus în brațe o tricicletă roz cu mulți ponei strălucitori.
- O să ne omoare mă-sa!

M-a lăsat singur în mijlocul parcului. Cu tricicleta în mână și cu gânduri multe în cap: *O să fiu în stare vreodată să am grija de un copil?* Cam târziu să îmi pun întrebarea asta. Mai ales că urmează să am doi.

Ai fost vreodată însărcinat? Scuză-mă că întreb aşa abrupt și fără menajamente, dar eu am pătit-o. Acum te-ai uitat din nou pe copertă să vezi dacă ăsta care a scris cartea chiar e băiat, nu? Nu, că n-am poză. Niciodată, dar niciodată, o față nu este însărcinată de una singură. Întotdeauna există „VOI”. Voi sunteți însărcinați, tu și ea.

„Hei, cum vă merge sarcina?” „Hei, cum e, Silviu? Duci greu sarcina? Te-ai umflat că porcu’?” „Vai de ține, băiete, mai ai șase luni. În ultima e groaznic, pregătește-te!”

Respect pentru cameni și cărti
Așadar, când ai comis minunăția, imediat ce ai hotărât ca barza ta să ajungă în cuibul ei și să faceți ouă, se cheamă că ai rămas însărcinat. Fără drept de apel.

Rudele mele mă sunau în fiecare zi:

- Dar vomiți?
- Nu, mătușă, n-am nici pe dracu'. Amy e însărcinată.
- Amy e femeie, știe să își poarte de grijă. Dar tu? Ai stări ciudate? Nervi? Sex mai faceți?

Prima perioadă a sarcinii, până pe la două luni, e una romantică. Aia cu lugu-lugu, cu glumițe despre burtică, cu pus mânuța pe abdomen și mângâiat locul de lângă buric, unde își imaginează bărbații că e bebelușul.

Cea mai grea parte din perioada asta este să îi anunți părinții.

În 2017, îi trimiți tatălui iubitei un mesaj pe WhatsApp sau un SMS. Atunci, prin '98, era ceva mai greu. Mult mai greu. Chiar trebuia să stai față în față cu omul ăla și să îi spui că faci sex cu fata lui și că vrei să mai faci asta câțiva ani. Cât o să țină căsnicia.

Știți cum arată moaca unui tată de fată când viitorul ginere îi spune că o vrea de nevastă? El își traduce imediat: „Vreau să o cer de soție!” cu „Deja facem sex. O să mai facem sex, mult, posibil cu perversiuni. Si aş vrea să îmi dați permisiunea”.

Domnul Colonel, tatăl iubirii mele, a descins într-o minunată zi de toamnă în micuța noastră mansardă. Avea exact aerul lui Mihai Viteazul când a intrat în cetatea Alba Iulia.

Reședința președintelui României

Călare pe un cal alb, cu spatele țanțos și drept, își privește supușii și le mai face din când în când cu mâna.

Cu două zile înainte am făcut curat, am lustruit tot și mi-am ascuns chiloții. Domnul Colonel și mama Ameliei nu aveau voie să afle că noi locuim împreună. Mi-am pitit șoșetele, tricourile, pantalonii, lamele de ras, mândria și periuța de dinți.

- Tinere, fata mea s-a aranjat destul de bine aici! spune el, în timp ce bățul din fund îi conferea o poziție tare mândră.
- Mă bucur că îți place, Tati-Bubu-Meu!

Îi zicea „tati”?! Individul acela cu suflet de artist, dar scorțos din cap până-n picioare era „Tati-Bubu-Meu”? Era ca și cum l-ai lua pe Hitler de fălcă și i-ai zice: „Da’ ce mai face Adolfel-dolofanel-micuț? A păpat azi orezelul?”

Am reușit să mă abțin și am zâmbit doar pe jumătate. La prima privire a lui Mihai Voievod mi-a trecut și semizâmbetul.

- Așa îi ziceam lui tati când eram mică.
- Într-adevăr, aşa îmi zicea, a confirmat Voievodul.

Stă țanțos în mijlocul camerei și inspectează garnizoana, atingând din când în când câte un obiect cu vârful bastonului. Ridică un șervețel și privește sub el cu coada ochiului, crezând că nu îl vede nimeni. Ce speră să găsească sub amărâtul ăla de șervețel?

Cred că nu am uitat nimic. Hainele le-am dus la Ray, periuța de dinți este în buzunar, iar cărtile și bicicleta mă aşteaptă la vecina de jos.

În 1998, viața mea încăpea toată în două pungi de un leu, iar a lui Amy în două geamantane. Acum, la

Respect pentru oameni și cărti
patruzeci de ani, viața mea încape tot în două pungi,
dar lui Amy nu îi ajung două camioane.

– Unde e baia? tună Colonelul.

– Aco...

O mică durere mă împunge în gambă. Recunosc imediat arma: toc de zece centimetri, puțin prea ascuțit pentru părțile moi ale unui bărbat.

– Silviu nu știe unde este baia, Tati-Bubu-Meu! Nu a mai fost aici. Treci prin bucătărie și este o ușă din lemn. Acolo e, tati.

După ce a plecat Tati-Bubu-Meu:

– Ai uitat? Pe bune? Trebuie să îl luăm încet, tăntălăule! Încetișor! Tu ești PENTRU PRIMA DATĂ aici în mansardă!

– Pff! Cât de încetișor, iubito? Adică, ești însărcinată în trei luni, iar el nici nu știe că ți-am vizitat mansarda! Care e... a noastră!

– Sssst!

Domnul Colonel ieșe țanțos din baie și simte nevoia să treacă exact printre mine și Amy. Probabil că eram neregulamentar de apropiată. Nu îmi dădeam seama dacă buzele sale strâmbă, pe care le mușca încontinuu, exprimă concentrare, scârbă sau doar eliberare după efort. Omul..ăsta avea exact aceeași moacă în orice situație. Albă. Cazonă. Rece. Ca un gard.

Își trece mâinile peste mustață, apoi își masează bărbia. Tensiune.

– În baie...

Să vezi că am uitat ceva... Niște chiloți? Aia cu Superman? Am împietrit.

– ...am observat ceva.

Prezervative nu mai foloseam, deci nu îmi aminteam să fi lăsat unul pe acolo. Când ai douăzeci și ceva de

Respect pentru numele de cărturi

ani și mai plătești și chirie, constați că dai mult prea mulți bani pe prezervative și încetezi să le mai folosești. Și devii brusc cel mai credincios om din lume. Începi să te rogi mult, mai mult decât orice om ultramegaevlavios atunci când trece cu autobuzul pe lângă biserici. De câte ori faci sex, te rogi să nu se întâmpile. Iar alteori folosești metoda „calendarul”. Atunci când nu ești prea încins și uiți de ea. Caz în care te rogi iar să nu se întâmpile.

Dacă mă gândesc bine, am rămas însărcinat ori pe plajă, când ne-am adus aminte de calendar mult după ce bifasem toate zilele din el, ori într-o noapte când ne-am spus amândoi: „De patru ori nu se pune. Sunt unii care încearcă ani buni să facă un copil!”

Tati-Bubu-Meu se aşază la măsuță unde ne beam cafeaua în fiecare dimineață. Are o expresie extrem de severă și deznădăjduită, care seamănă extrem de mult cu expresia lui de om fericit și cu expresia stâlpului din lemn de la colțul străzii.

- E rău! E, din păcate, rău de tot! tună el.
- Tati-Bubu-Meu...
- Sunt dezamăgit!

O lacrimă se prelinge pe obrazul Ameliei. O lacrimă cu atâtă durere în ea, încât, dacă nu s-ar fi uitat Voievodul la mine, aş fi luat-o în brațe și aş fi umplut-o de sărutări din cap până-n picioare. Probabil am fi făcut și sex, fără prezervativ, din impuls. Bărbații care iubesc simt nevoia să facă sex cu femeile care plâng. Nu știu de ce. Eu cum văd o lacrimă, cum... Să lăsăm asta acum!

- Nu credeam că se poate întâmpla așa ceva! Nu am fost în București de trei ani, continuă Colonelul. Și...

Respect pentru oameni și cărți

Amy se prăbușește pe scaun, în fața lui. Își ține părul în palme și este gata să izbucnească. Îi tremură bărbia, micuță! Acum, în momentele astea, îmi dau seama, pentru prima dată, cât de mult înseamnă pentru ea acest om. Și că fața lui seamănă perfect cu un mulaj de ipsos cu mustață.

– Nu aş fi crezut că vom ajunge aşa! continuă el, în timp ce își scoate tacticos mănușile. E umilitor!

Mă rugam. Mă rugam să spună orice. Să spună că fata lui este curvă, că doarme în casa aia cu un bărbat. Că a găsit la baie o revistă porno și niște chiloți cu supereroi... Să spună orice! Iar la final i-aș fi dat și vesteala fulger: „Fata dumneavoastră o să aibă un bebe!”. Caz în care ar fi făcut atac de cord. Și dacă, printr-o minune, ar fi scăpat, aş fi fost nevoie să îi dau și cealaltă veste: „De fapt, avem gemeni!“.

Visam în secret să îi pot spune lucrurile astea pentru că, în mintea mea, l-aș fi dat jos de pe cal pe Voievod. L-aș fi adus în lumea noastră, a muritorilor. Apoi am fi putut să vorbim de la egal la egal, nu ca acum, de la om la statuie.

– Se alege praful de tot ce am făcut atâtia ani!

Rahat, e dramatic! Adică, de ce se alege praful? De toată educația pe care a dat-o fiicei lui!

E clar, știu ce a găsit la baie: bilețelul XXX pe care i l-am scris Ameliei după o noapte de toropeală și de dragoste până la epuizare. Sper să nu fie ăla cu asocieri între corpul ei și formele de relief. Faza cu defileul era chiar prea mult pentru orice om. Faptul că Voievodul e încă în viață și nu a făcut atac de cord îmi spune că totuși nu a găsit bilețelul.

Amelia bea o gură de cafea și mă privește speriată.

Respect pentru oameni și cărți

Îi tremură rău buza de jos, iar ochii sunt că două țevi de tun. Mă urăște! De parcă aş fi făcut copiii aia singur!

- Domnule Tati-Bu... Domnule Colonel, de ce spuneți asta? De ce se alege praful de tot? îmi fac curaj.

Amy e exact că o găină dusă la tăiat, iar eu ca un curcan în care cineva a înfipăt deja cuțitul.

Mă aşez lângă Amy și îl privim. Drept în ochi, exact ca în fața plutonului de execuție. Noi doi, la zid, curajoși. El, cu intenții criminale, gata să apese pe trăgaci. Tensiunea este insuportabilă. O iau de mână pe Amelia. Liniște.

Colonelul scoate piedica, adică își trece mâna peste tâmpalele grizonante. O strâng de mână pe Amy. Măcar dacă murim, să murim împreună. Ca în filmele de război.

Colonelul apăsa ușor pe trăgaci, deschizând gura. Amy încide ochii și îmi înfige unghiile în carne. *Mama mă-sii de viață! I-am zis că unghiile alea or să mă omoare într-o zi!*

Am sânge în podul palmei, dar asta e ultima problemă. Închid ochii, nu mai vreau să văd. Ne-a prins! Chiar nu mai pot suporta atâta tensiune.

Și Colonelul apasă pe trăgaci:

- Mi-au mai spus câțiva prieteni care au fost în București, dar eu nu i-am crezut! Am spus că sunt răutăți de provincie, dar...

S-a terminat. O să ne execute. Măcar să murim cu stil. Să ne îmbrățișăm. Putem să fumăm o ultimă țigară sau să ne îndeplinim o ultimă dorință? Chiar dacă aceea ar fi să facă dragoste cu fata lui?

- Aveți dreptate! sar. Și o iubesss...
- Dar nu am terminat, mă întrerupe Colonelul.

Respectiv Sigur. Scuzeți-mă!

Amy mă strânge, carnea îmi săngerează, inima îmi pulsează. Altfel, sunt bine. *Bou ce sunt! Cum naibii să uit tocmai de chiloții aia?*

Colonelul dă din cap absolut scârbit. Sau fericit. Sau indiferent. Dracu' știe, cu fața asta nu îți dai seama niciodată! Bea o gură de cafea și face o pauză neeeeefiresc de lungă.

– Aceasta e zonă de CASE!

„Aceasta e zonă de case? Voievodul e nebun?”, e primul gând.

– Și... am observat, pe geamul de la baie, cum se ridică o clădire înaltă, cu sticlă pe din afară. INACCEPTABIL! Între toate aceste bijuterii de case interbelice!

Eu și Amy avem câteva momente de perplexitate. Ca și cum timpul a înghețat, iar noi am rămas în poză. Îmi curge sânge în palmă de la înțepătura unghiilor ei, dar nu mai contează. După câteva copci și două zile de spitalizare, voi fi bine.

– Nemernicie! Infamie!

Colonelul lovește cu pumnul în masă.

Am scăpat? Am scăpat! Asta era? O observație legată de arhitectură stil carcalete a Bucureștiului? Putem să ne desprindem mâinile și să ne îndepărtem de zid?

Amy sare în picioare și râde isteric. Țopăie, se învârte prin cameră și strigă:

– Sigur, Tati-Bubu-Meu-Mic! Case! Clădiri de sticlă! Hihaha! Uite, și aici case, în stânga! Hiha! și în dreptă! Hihih! Peste tot numai clădiri de stânga lângă case interbelice, tati! În tot orașul! I-haaa-haa!

Respect pentru colonie cărturi Domnul Colonel a trecut repede peste acest moment puuuuțin stânjenitor. Puțin mai mult.

- Da. Se construiește prost în București! concluzionează el cu duritate. Nu știu cine e arhitectul-șef, dar e un nepriceput. L-au distrus înainte, îl vor distrugе și acum!

După ce a ajuns și mama Ameliei de la cumpărături, atmosfera s-a mai relaxat. Am început să mâncăm ce primisem de la Slobozia și să petrecem ușor scorțoși, lângă un șpriț cu sifon și vin ieftin de la magazinul de jos. Amelia bea o substanță ciudată, preferata ei, cumpărată de mine de la un dozator din cartier. Vândătorul jura că e suc de kiwi, dar eu nu mai văzusem kiwi albastru până atunci, deci mă cam îndoiam.

- După cum știți, mă ridic eu în picioare, îmi place mult de Amy... Amelia. Fata dumneavoastră, domnule Colonel!
- Am observat, îmi aruncă pe sub mustață cel vizat. Oare, în gândul lui, râde, plânge, e fericit sau nu îi pasă?
- Nu fi urâcios! Lasă băiatul să spună ce are de spus! mă încurajează mama Ameliei.
- ...mulțumesc!

Îmi fac curaj. Acum este un moment la fel de bun sau de prost că oricare altul. Oare are arma la el?

- Aș vrea, cu permisiunea dumneavoastră, să o cer de soție pe Amelia!

A mers mai ușor decât mă așteptăm. Am fost un supererou care a spus din prima ce avea de spus. Viteaz, direct și excelent antrenat mental. Sau, dacă nu

Respect pentru oameni și cărti
a fost vorba de antrenament, a fost jumătatea de litru
de țuică de dinainte.

– ...să o cer de soție! repet eu ideea.

Nu părea să mă fi auzit.

Mama Ameliei a zâmbit ușor făstăcită și și-a îngropat privirea în farfurie cu ciorbă, iar Amelia a căpătat privirea unui pește holbat, cu ochii țintindu-l pe tatăl său.

Cât despre Domnul Colonel... nicio reacție. A continuat să mănânce ca și cum tocmai i-aș fi spus că avem eugenii la desert.

– V-o cer de nevastă pe Amelia!

– Eu înțelesesem din prima, se scuză mama ei.

Mihai Voievod mă privește fix, apoi întinde mâna:

– Sigur, tinere!

Atât? Așa de ușor să fie când ceri mâna? Îl privim toti atenți. O să deschidă geamul și o să sară? Va scoate pistolul?

Se ridică de la masă și își întinde mâinile în aer, ca și cum ar face sport.

– Am amortit! Nu prea e aer curat la voi la București, dar o să ies. Trebuie să mă plimb puțin.

– Tata? izbucnește în plâns Amy.

E o reacție neryoasă, logică, urmare a tensiunii de mai devreme. O rupere de nori, însotită de descărcări electrice.

– Da, Amelia?

– M-a cerut de soție!

Aș fi în stare să pariez că omul o să încerce să se sinucidă, înainte de a ajunge la magazinul de la colț.

– Sigur, tinere, iartă-mă! Așteptai răspuns? Revino cu propunerea asta peste, să zicem, cinci ani. Sau, nu... zece!